

ning. Det Spørgsmaal mener jeg maa være faldet bort nu, thi det er dog kun en Strid om Ord; Realiteten maa vi vistnok nu alle være enige om, nemlig at den økonomiske Tilstand i vort Samfund ser saaledes ud, at der er al mulig Grund til at nære Betæneligheder med Hensyn til den. Desværre har det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen fuldstændig Ret, naar han siger, at den økonomiske Udvikling er i rivende Tilbagegang, og der er desværre ingen Udsigt til, at det foreløbig bliver bedre. Vi har en Hær paa 100 000 arbejdsløse gaaende, som faktisk ikke kan faa Beskæftigelse, og overalt, hvor man vender sig hen, er der Nedgang at konstatere. Jeg mener derfor, vi kan holde inde med Skydningen, overfor hvad Lønningskommissionen i sin Tid har ment med Konjunkturtillæg, og hvad den har ment med Velstandstillæg, og være enige om, at der nu maa gøres en Begyndelse for at faa dette Konjunkturtillæg nedsat. Spørgsmaalet er efter min Mening kun dette: Hvor kraftigt skal man gaa frem i den Retning, hvor meget skal man tage paa dette Tidspunkt, og hvor meget skal man udsætte til andre Tider? Skal man se Tiden an, inden man gaar til en forholdsvis stor Beskæring, eller hvorledes skal det være? Det er Spørgsmaalet, thi jeg er overbevist om, at det vil vise sig, naar denne Debat er sluttet, at alle er enige om, at der maa gøres en Begyndelse med Hensyn til Afskaffelse af Konjunkturtillæget.

Imidlertid maa jeg udtale, at jeg ikke synes, at dette Lovforslag har haft den Forhandling, som det burde have haft. Det er lovfæstet, at Tjenestemændene har en Forhandlingsret i de Spørgsmaal, som vedrører dem, men jeg synes ikke, at der er taget Hensyn til denne Forhandlingsret. Jeg synes ikke, at den højtærede Finansminister har taget paa dette Spørgsmaal paa en saadan Maade, at man kan sige, at Kravet om Tjenestemændenes Forhandlingsret er fyldestgjort. Naar den højtærede Finansminister sammenkalder Tjenestemændenes Tillidsmænd og forelægger dem dette Standpunkt: $\frac{1}{3}$ af Konjunkturtillæget falder bort til 1. April, og ikke en Tøddel kan der rokkes ved det, har det mere Karakteren af et Ultimatum end af en Forhandling, og jeg beklager i høj Grad, at den højtærede Minister ikke har optaget en virkelig For-

handling med Tjenestemændene om dette Spørgsmaal. Den Ro, som vi alle sammen haaber vedblivende skal præge vor Tjenestemandsstand, beror i høj Grad paa den Forhandlingsret, der er givet dem. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at den højtærede Minister maa være fuldt ud paa det rene med, at det i høj Grad skader Roen indenfor Tjenestemandsstanden, naar Forhandlingsretten ikke sker Fyldest, og naar der, som i dette Tilfælde, forelægges Tjenestemændene et Ultimatum i Stedet for et Forhandlingsgrundlag. Jeg er bange for, at dette Tilfælde vil skade det gode Forhold mellem Staten og dens Tjenestemænd uhyre, og jeg forstaar ikke, at den højtærede Minister har kunnet gaa med til en saadan Skinforhandling eller Nægtelse af Forhandling ved Fremsættelsen af dette Ultimatum. Men maaske det kan gøres godt endnu. Den ærede Ordfører for Venstre omtalte ikke, at han vilde have dette Lovforslag henvist til et Udvalg, men jeg haaber dog, at det er Meningen at henvise det f. Eks. til Lønningsudvalget, for at den Forhandling, som altsaa ikke har været ført mellem den højtærede Minister og Tjenestemændenes Repræsentanter, i alt Fald kan føres i dette Udvalg mellem Rigsdagens Partier, ligesom jeg haaber, at det skal blive muligt for Tjenestemændenes Repræsentanter at faa Foretræde for dette Udvalg og fremføre, hvad de har at sige til dette Forslag om Konjunkturtillægets Nedsættelse med $\frac{1}{3}$. For saa vidt som det er den højtærede Ministers og Regeringspartiernes Mening, at der kan forhandles om dette Lovforslag her i Rigsdagen, vil det være rimeligt at henvise det til et Udvalg, naar Forhandlingerne her er sluttet, for at man der kan søge at raade Bod paa den Skade, som efter min Mening er sket ved, at Ministeren har fremsat et Ultimatum i Stedet for et Forhandlingsgrundlag.

Jeg for mit Vedkommende forstaar udmærket godt Tjenestemændenes Modstand mod Konjunkturtillægets Nedsættelse. Vi maa nemlig erindre, at da Krigen udbrød, fik Tjenestemændene langt fra Ækvivalent for Dyrtiden; i de første Krigsaar, da Prisene steg hver eneste Dag, fik Tjenestemændene slet ingen Erstatning for Dyrtiden. Saa begyndte vi med smaa Dyrtidstillæg, først senere kom vi til de større og endelig til Loven af 12. September 1919, der for-